

Učení Nicolaitů

Kazatel William Marrion Branham

Učení Nicolaitů

Zj.2,15: “Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců, což Já v nenávisti mám.”

Vzpomínáte si, že jsem v Efezském Věku toto slovo *Nicolaité* vysvětlil, že pochází z řeckých slov *Nicao*, které znamená *podmanit*, a *Lao*, které znamená *laiky*. Nicolaite proto znamená “*ovládnout laiky*.” Proč je to vlastně tak strašná záležitost? Je to proto tak hrozné, protože Bůh nikdy nevložil vedení Svou církve do rukou lidí, kteří jsou vedeni politickými motivy. On vložil Svou církev do péče Bohem určených, Duchem naplněných a podle Slova žijících lidí, kteří vedou lid tím, že jej sytí Slovem. On nerozdělil lidi do tříd, takže by masy musely být vedeny svatým kněžstvem. Je sice pravdou, že vedení musí být svaté, ale musí jím být i celé shromáždění. Dále není ve Slově žádné místo, kde kněží, služebníci, nebo jim podobní, prostředkují mezi Bohem a lidmi, ani tam není místo, že by byli ve své službě Pánu odděleni. Bůh chce, aby Jej všichni milovali a Jemu společně sloužili. Nicolaitismus toto všechno zničil, služebníky od lidu odloučil a z vedoucích udělal pány namísto služebníků. Nuže, toto učení začalo jako skutek v prvním věku. Problém snad leží ve dvou slovech: “starší” (presbyter) a “dozorčí” (biskup). Písmo ale dosvědčuje, že v každé církvi je několik starších, ale někteří (mezi nimi Ignatius) začínají učit, že myšlenka mít biskupa, znamená mít kohosi, kdo má přednost neb autoritu a že má kontrolu nad staršími. Avšak pravda o tom je ta, že slovo “starší” svědčí jen o tom, kdo ta osoba je, zatímco slovo “biskup” vlastně označuje úřad téhož muže. Starší je ten muž.

Biskup je úřad toho muže. “Starší” se vždycky vztahovalo a vždy bude vztahovat na to, jak dlouho člověk žije v Pánu. Starším není proto, že k tomu byl zvolen nebo zřízen, nýbrž proto, že je STARŠÍ. Je vytrvalý, vyučený, žádný nováček, na základě zkušenosti důvěryhodný a má jako Křesťan dlouholeté osvědčení svého života. Ale biskupové se pevně nedrželi Pavlových epištol, nýbrž vzali za směrodatnější zprávu Pavla ze Skutků 20, kde poslal starší z Efezu do Milétu. Ve verši 17 je napsáno, že byli povoláni “starší” a potom ve verši 28 stojí, že byli nazváni dozorčími (biskupy). Ale tito biskupové (nepochybně politicky motivovaní a toužící po moci) se upírali na to, že se Pavel vyjádřil v tom smyslu, že “dozorčí” byli něčím více než staršími místního sboru, jež mají oficiální zmocnění pouze ve svém vlastním sboru. Pro ně byl nyní biskup mužem s rozšířenou autoritou nad mnohými místními vedoucími. Takovéto pojetí nebylo biblické ani historické a přece se muž takové velikosti jako Polycarp přiklonil k takovéto organizaci. Tak se tehdy to, co v prvním věku začalo jako skutek, stalo doslovně učením a je to tak stejné i dnes. Biskupové si stále ještě tvrdí, že mají moc nad lidmi, ustanovující je do služby podle libosti. Tím ale popírají vedení Ducha Svatého, Který řekl: “Oddělte Mi Pavla a Barnabáše pro dílo, k němuž jsem je povolal.” Toto je anti-Slovo a anti-Kristus. Mt.20,25-28: “Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteříž velící jsou, moci užívají nad nimi. *Ale ne tak bude mezi vámi.* Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník. Jako i Syn člověka nepřišel, aby Jemu slouženo bylo, ale aby On sloužil, a aby dal

život Svůj mzdu na vykoupení za mnohé.” Mt.23,8-9: “Ale vy nebývejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni bratří jste. A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo Jeden jest Otec váš, Kterýž jest v nebesích.”

Abych toto ještě lépe objasnil dovolte, abych Nicolaitismus vysvětlil takto. Vzpomínáte si, že ve Zj.13,3 je řečeno: “A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všechna země, šla za tou šelmou.” Nyní tedy víme, že ta zraněná hlava byla pohanská –íše –ímská, tato velká politická světová moc. Tato hlava znovu povstala v “–ímsko-Katolické duchovní říši.” Pečlivě si toho všimněte. Co dělal politický, pohanský –ím, co bylo podkladem jeho úspěchů? On “rozdělil a ovládl.” To bylo semeno –íma—rozdělit a vládnout. Jeho zuby ze železa trhaly a zžíraly. A koho roztrhal a spolkl, ten již nikdy nepovstal, podobně jak zbořil Kartágo a setřel je na prach. Totéž železné semeno zůstalo v něm, když povstal jako nepravá církev, jeho heslo zůstalo totéž—rozděl a panuj. To je Nicolaitismus a Bůh to nenávidí.

Nuže, je to velmi známou historickou skutečností, že se lidé ucházeli o úřad biskupa, když se toto mylné učení vkradlo do církve, s tím výsledkem, že toto postavení bylo dáno těm, kteří měli lepší vzdělání, dobře si hmotně stáli a byli politicky smýšlejícími muži. Lidské vědění a programy počaly nastupovat namísto Božské moudrosti a Duch Svatý nemohl déle působit. Toto bylo skutečně tragické zlo, neboť biskupové začali zdůrazňovat, že k tomu není vyžadován posvěcený Křesťanský charakter,

aby mohlo být přinášeno Slovo a konána služba v církvi, nýbrž důležité jsou pouze základní složky a ceremonie. To dovolilo zlým lidem (svůdcům) stádo roztrhat.

Lidmi udělaným učením o povýšení biskupů na místo, které jim podle Písma nenáleželo, byl udělán i další krok, totiž udělovat jiné tituly, což potom bylo vybudováno v náboženskou hierarchii; záhy byli nad biskupy arcibiskupové a nad těmito kardinálové a za času Bonifáce třetího byl nade všemi papež, *Pontifex*.

Z učení Nicolaitů a smíšení Křesťanství s Babylónským náboženstvím vzešel výsledek, který popisuje Ezechiel v Kap.8,10: “Protož všed, uzřel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a hovad ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol.” Zj.18,2: “I zkríkl silně hlasem velkým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného.”

Nuže, toto učení Nicolaitů, tento zákon, který byl zaveden do církve, nebyl tak docela všemi lidmi přijat, neboť oni mohli číst ty staré dopisy a výroky Slova, psaného některým Božím mužem. Avšak co udělala církev? Sesadila spravedlivé učitele a svitky spálila. –ekla: “K tomu je zapotřebí zvláštního vzdělání, aby se Slovo mohlo číst a rozumět mu. I sám Petr prý řekl, že je těžko rozumět mbohým věcem, které Pavel napsal.” Odebrali lidem Slovo a tak došlo brzy k tomu, že lidé mohli poslouchat i dělat již jen to, co jim řekl kněz. –íkali tomu Bůh a Jeho svaté Slovo. Zajali mysl a život lidí a udělali z nich sluhý despotického kněžství.

Chcete-li mít důkaz toho, že si Katolická Církev pro sebe dělá nárok na život a mysl lidí, pak si jen poslechněte edikt Theodosia X. *Theodosiův První Edikt*.

Tento výnos byl vydán bezprostředně po jeho křtu v První -ímské Církvi. "My tři panovníci chceme, aby naši poddaní vytrvale následovali náboženství, které Učil Petr v -ímě, které bylo tradicí pečlivě zachováno a které nyní pontifex, Damasus z -íma a Petr, biskup z Alexandrie, muž Apoštolské svatosti podle instituce Apoštolů a učení Evangelia, nám dovoluje věřit v Božství Otce, Syna a Ducha Svatého, stejného majestátu ve Svaté Trojici. *Požadujeme, aby následovníci tohoto učení byli nazýváni Katoličtí Křesťané. Označujeme všechny ty nesmyslné následovníky jiných náboženství neslavným jménem kacíři a zakazujeme jim jakékoli scházení a označování jménem církve.* Vedle zavržení Božským soudem musí snášet také těžké potrestání naší autoritou, která je vedena nebeskou moudrostí, ať si důkladně rozmyslí a rozhodnou. . . "

Patnáct zákonů potrestání, které tento panovník vydal, oloupilo následovníky evangelia po mnoho let o všechna práva vykonávat své náboženství, byli vyloučeni ze všech veřejných míst a postiženi tresty, jako konfiskací, vyhnáním a v některých případech i smrtí.

Víte otom? V dnešní době spějeme znovu přesně k tomu?

-ímsko-Katolická Církev se sama nazývá Matkou církví. Nazývá se první nebo původní církví. To je naprosto správné. Ona byla prvotní První Církví -íma, která sešla na scestí a vešla do hříchu. Byla první, která se zorganizovala. V ní byly nalezeny skutky a potom

učení Nicolaitů. Nikdo nebude popírat, že je matkou. Ona je matkou a zrodila dcery. Nuže, dcera se narodí z ženy. Žena, oblečená v šarlat a purpur, sedící na sedmi pahorcích –íma. Ona je běhnou a zrodila dcery. Tyto dcery jsou protestantské církve, které z ní vyšly a potom se opět vrátily do organizace a tím do Nicolaitismu. Matka dcer-církví je nazývána běhnou. To je označení pro ženu, která se stala nevěrnou svému manželskému slibu. Ona dala Bohu svůj slib věrnosti a potom zcizoložila s ďáblem a svým smilstvem zrodila dcery, které jsou právě takové jako ona. Tento souhrn matky a dcer je anti-Slovo, anti-Duch a tudíž anti-Krist. Ano, ANTIKRIST.

Dříve, než nyní půjdeme dále, chtěl bych se ještě zmínit, že se tehdejší biskupové domnívali, že stojí nad Slovem. –íkali lidem, že jim mohou odpouštět hříchy na základě jejich vyznávání. To nebylo vůbec nikdy pravda. Ve druhém století začali křtít děti. Oni skutečně praktikovali křest ke znovuzrození. A není divu, že jsou dnes lidé spletení. Když byli již tenkrát po Letnicích spletení, nyní jsou v obzvláště těžké posici, neboť jsou přibližně 2000 let vzdáleni od původní pravdy.

Ó, Církvi Boží, je tu jen jedna naděje. Pojďte zpět ke Slovu a zůstaťte na Něm stát.

UČENÍ BALÁMOVO

Zj.2,14: “Ale mámť málo proti tobě, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované, a smilnili.”

Nu, nemůžeme mít v církvi zaveden Nicolaistický pořádek, aniž by tam současně nebylo vešlo jiné učení. Vidíte, že když odstraníte Slovo Boží a působení ducha jako prostředek uctívání (ti, kteří Mne uctívají, musí Mne uctívat v Duchu a v pravdě), musíte dát lidem jinou formu uctívání jako náhražku a každá náhražka je Balámismus.

Chceme-li porozumět tomu, co je učení Balámovo v Novozákonní Církvi, pak se musíme vrátit ke Starému Církvi zákonu a poznat, čím bylo tam a musíme je potom aplikovat na třetí věk církve a dovést je až do přítomné doby.

Historii nalézáme v Numeri, kapitola 22 až 25. Víme, že Izrael byl vyvoleným lidem Božím. Oni byli těmi Letničními lidmi své doby. Vešli pod útočiště krve, všichni byli pokřtěni v Rudém Moři a vyšli z vody ven, zpívali v Duchu a radovali se pod působením Ducha Svatého, zatímco Miriam, prorokyně, hrála na svou tamburínu. Ale po nějaké době cestování přišli tyto děti Izraele k Moábovi. Vzpomínáte si, kdo byl Moáb. Byl synem Lota z jedné z jeho vlastních dcer, a Lot byl opět synovcem Abrahamovým, takže Izrael a Moáb byli příbuzní. Byl bych rád, abyste to pochopili. Moábští znali pravdu, ať podle ní žili nebo ne.

Tak přišel Izrael k hranicím Moába a vyslal ke králi posly, kteří řekli: "Jsme bratři. Nechte nás projít vaší zemí. Budeli náš lid nebo náš dobytek něco jíst, rádi vám to zaplatíme." Ale Král Balák byl velice rozčilen. Tato hlava Nicolaitské skupiny nechtěla dovolit, aby církev prošla se svými znameními a divy a mnohými projevy

Ducha Svatého, s jejich viděními, zářícími Boží slávou. Bylo to příliš riskantní, obával se, že ztratí některé ze své skupiny. Tak Balák odepřel Izraeli průchod. Jeho strach před nimi byl skutečně tak velký, že šel k jednomu úplatnému proroku jménem Balám a prosil, aby za něj předstoupil před Boha a prosil Všemohoucího, aby Izraele proklel a učinil ho bezmocným. A Balám, který byl chtivý účasti na politických událostech a stát se velkým mužem, byl velice rád, že tak smí učinit. Ale věděl, že i on se musí přiblížit k Bohu, aby s Ním mohl rozmlouvat, neboť on sám nemohl lidi proklínat. Šel a prosil Boha, aby mu k tomu dal svolení. Nuže, nebyl jako Nicolaité které máme dnes ve svém středu? Proklínají každého kdo nejde po jejich cestě.

Když Balám prosil Boha o dovolení, aby tam mohl jít, Bůh mu je odepřel. Jaké zklamání! Avšak Balák na tom trval a slíbil mu ještě větší odměnu a více cti. Tak šel Balám ještě jednou k Bohu. Jedna odpověď od Boha přece musela stačit. Nikoli však svévolnému Balámovi. Když Bůh viděl jeho zvrácenost, řekl mu, aby tedy šel. Rychle osedlal svého osla a odešel. Byl by musel poznat, že to přece byla dopuštěná vůle Boží a že je nebude moci proklet, i kdyby šel dvacetkrát a dvacetkrát se o to pokusil. Jak jsou i dnes lidé jako Balám! Věří ve tři Bohy, jsou pokřtěni na tři tituly, namísto ve JMÉNO, a přece na ně Bůh nechává přícházet Ducha, jak Jej nechal přijít na Baláma, avšak i potom jdou dále u vědomí, že jsou naprosto v pořádku a zatím jsou dokonalými Balámitý. Podívejme se však na Balámovo učení. Jen jdi. Udělej to podle svého. -íkají: “Dobře, Bůh nás přece požehnal, proto to musí být správné.” Vím že vám požehnal.

Nepopírám to. Ale je to ta stejná cesta, po které jde organizace a po které šel i Balám. Je to neposlušnost Božího Slova. Je to falešné učení.

Balám pak šel divoce cestou dolů, až se mu postavil do cesty anděl Boží. Ale prorok (biskup, kardinál, předseda, prezident a dozorčí) byl pro Duchovní věci slepý pomyslením na čest, slávu a peníze, že nemohl vidět anděla, který se mu postavil do cesty s vytaseným mečem. Stál tam, aby bláznivému prorokovi zablokoval cestu. Osel ale anděla viděl a nechtěl jít dál, vyhýbal se a opět šel, až konečně přitiskl Balámovu nohu na skálu. Osel se zastavil a nechtěl jít dál. On prostě nemohl. Tu Balám seskočil a začal osla bít. Tu promluvil osel k Balámovi. Bůh nechal promluvit osla v jazyku. Ten osel nebyl žádné křížení; byl originálním semenem. –ekl zaslepenému prorokovi: “Nejsem tvým oslem a nenosil jsem tě svědomitě?” Balám odpověděl: “Ano, ano, jsi mým oslem a věrně jsi mne až dosud nosil, ale jestliže tě nepřimějí k tomu, abys šel vpřed, pak tě zabiji. . . ó! Co je to, mluvím k oslovi? Je to směšné, myslel jsem, že slyším mluvit osla a já jsem mu odpovídal.”

Bůh vždycky mluvil v jazycích. Na slavnosti Balsazara a o Letnicích. I dnes to znovu činí. Je to varování pro blízký soud.

Potom se stal anděl Balámovi viditelným. –ekl Balámovi, že jediné kvůli oslovi je ještě naživu, jinak by musel zemřít, protože pokoušel Boha. Ale když Balám slíbil, že se vrátí zpět, byl poslán s napomenutím, aby říkal jen to, co mu Bůh bude mluvit.

Tak odešel Balám na horu a postavil sedm oltářů pro čistá zvířata, která měla být obětována. Zabil beránka,

který znázor uje příchod Mesiáše. Věděl, co musí udělat, chce-li se Bohu přiblížit. Uvedl mechaniku správně v chod; ale chyběla dynamika; právě to stejné jako dnes. Nemůžete to vidět, Nicolaité? Tam v údolí byl Izrael, obětující tutéz obět, dělající tu stejnou věc, a přece jen jeden z nich měl průvodní znamení. Jen jeden z nich měl Boha ve svém středu. Forma vás dále nedovede. Ona nemůže zaujmout to místo, jež náleží zjevením Ducha. To je to, co se stalo v Nicei. Zavedli učení Balámovo a ne učení Boží. A klopýtli; ano, padli. Stali se mrtvými lidmi.

Potom, když byla obět hotová, byl Balám připraven prorokovat. Avšak Bůh jeho jazyk svázal a on je nemohl proklít. On jim požehnal.

Balák se velice hněval, ale Balám proti tomu nemohl nic dělat, neboť to bylo proroctví. Bylo vysloveno Duchem Svatým. Tedy požádal Balák Baláma, aby sešel do údolí a pozoroval je odtud, aby uviděl, zda by je snad nebylo možno nějakým způsobem proklít. Taktiky, kterých Balák použil, používají ještě i dnes. Velké denominace pohlížejí spatra na tu malou skupinu a vezmou něco, co by na nich mohli najít a udělají z toho skandál a rozšiřují to. Jestliže ti moderní žijí ve hříchu, nikdo na to nic neřekne; ale ať se dostane nějaký vyvolený do těžkostí, tu to každé noviny rozkřičí do světa. Ano, Izrael měl svou (tělesnou) část. Měli také svoji stránku, která nebyla chvalitebná; ale přes jejich nedokonalost, pro účel Boží, který působí podle vyvolení z milosti a ne ze skutků, MĚLI OBLAK VE DNE A OHNIVÝ SLOUP V NOCI, MĚLI SKÁLU, DO NÍŽ BYLO UHOZENO, MĚDĚNÉHO HADA A ZNAMENÍ A ZÁZRAKY. Byli potvrzení — ne sami v sobě, ale v Bohu.

Bůh neukázal žádné ocenění vůči těm nicolaitům s jejich tituly PhDr, LLDr a ThDr a jejich výborné organisace a to nejlepší, čím se lidé mohou honosit; ale Izraele měl na zřeteli, neboť měli ve svém středu potvrzené Slovo. Jistěže Izrael nevypadal tak vyleštěně, neboť právě byli vyšli s chvátáním z Egypta, přesto ale byli požehnaným národem. Všechno, co po 300 let znali, bylo pást stáda, obdělávat pole a vykonávat svoji službu v těžké robotě egyptské. Ale nyní byli svobodní. Byli svrchovaností Boží, požehnaným lidem. Jistě, Moáb na ně hleděl svrchu. Všechny ostatní národy rovněž tak. Organisace se vždycky dívají spatra na ty neorganisované, jsou vždy rozhodnuty je buď do organisace přivést nebo je zničit, jestliže nepřijdou.

No, někdo by se mě mohl zeptat: “Bratře Branhame, co tě k tomu vede, že se domníváš, že byl Moáb organisován, zatímco Izrael ne? Odkud máš tuto myšlenku?” Mám ji zde z Bible. Zde najdeme všechno znázorněno v typu. Všechno, co je zaznamenáno ve Starém zákoně, je napsáno k našemu napomenutí, tak, abychom se z toho mohli učit. Je to zde v Nu.23,9: “Když s vrchu skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten SÁM bydlí, a K JINÝM NÁRODŮM SE NEP-IMĚŠUJE.” To je ono. Bůh se na ně dívá z vrcholku hory, ne z údolí, aby na nich našel něco k odsouzení. Bůh je vidí tak, jak by je vidět chtěl — z výšin lásky a milosrdenství. Bydleli OSAMĚLE a organisování nebyli. Neměli krále. Měli proroka a prorok v sobě měl Boha skrze Ducha; a Slovo přišlo k prorokovi a Slovo šlo k lidu. Oni nepatřili k OSN. Nepatřili k Světové radě Církví, k Baptistům, Presbyteriánům, Církvi Boží nebo

nějaké jiné skupině. Neměli toho zapotřebí, aby k nim náleželi. Patřili jedinému, Bohu. Nepotřebovali, aby jim nějaký koncil radil — měli to “Tak praví Pán” ve svém středu. Hallelujah!

Přes tuto skutečnost, že Balám znal způsob, jak se musí přiblížit k Bohu, aby mohl ode Pána obdržet zjevení vystrojením mocí, byl přece jen pouhým biskupem v nepravé skupině. Ne boť co nyní udělal, aby získal Balákovu příze? Vymyslel plán, podle něhož by byl Bůh donucen Izraele usmrtit. Právě jako Satan věděl, že když Evu svede (způsobí, aby upadla v tělesný hřích), že Bůh bude muset proti hříchu vyslovit soud smrti, tak věděl Balám, kdyby mohl dostat Izrael do hříchu, že by je Bůh musel usmrtit. Tak naplánoval způsob, kterým je mohl přimět, aby přešli a spojili se s hříchem. Rozeslal pozvánky, aby přišli na slavnost Bál-Peora (aby přišli a uctili ho spolu s nimi). Nu, Izrael již bezpochyby viděl tento svátek v Egyptě, proto se jim nezdálo být tak příliš nesprávné, kdyby se tam šli podívat a třeba s lidmi pojedli. (Copak je na tom zlého, mít s někým společenství? Máme se přece navzájem milovat, nebo jak jinak je máme získat?) Být přátelskými přece nikdy neškodí — nebo tak si to mysleli. Ale když tyto sexy Moabitky začaly tančit a během tance se svlékaly, při výřivém rokenrolu a twistu, vzbudila se v Izraelitech žádost a byli strženi do cizoložství a Bůh z nich v hněvu zabil čtyřicet dva tisíce.

A to je také, co udělal Constantin a jeho nástupci v Nicei a po Nicei. Pozvali lid Boží ke svým konferencím. A když se církev posadila, aby jedla a vstala, aby hrála (mít

účast na formách církve, ceremoniích a pohanských slavnostech, které jsou nazývány Křesťanskými obřady), již byla svedena; dopustila se smilství. A Bůh od nich odešel.

Jestliže se nějaký člověk odvrátí od Slova Božího a připojí se k organisované církvi, místo aby přijal Ducha Svatého, ten člověk umírá. Je mrtev! Vskutku. Nepřipojujte se k církvi. Nechoďte do organisace a nespolečujte se s jejími stanovami a tradicemi nebo s čímkoli, co by zabralo místo, jež náleží Slovu a Duchu, jinak jste zemřeli. Všechno je pryč. Jste mrtví. Na věky odloučení od Boha!

A to se od té doby dělo v každém věku. Bůh lidi osvobozuje. Vycházejí skrze krev, jsou Slovem uzdraveni, procházejí vodou křtu a jsou naplněni Duchem; ale po nějakém čase vychladne první láska a někdo se chopí myšlenky, že by se měli organisovat, aby mohli být zachováni a aby si dali jméno, a již ve druhé generaci jsou již opět zorganizováni, ano, mnohdy již v první. Ducha Božího pak nemají, nýbrž pouhou formu uctívání. Jsou mrtví. Smísili se s formou a s ustanoveními a není v nich život.

Tak Balám dostal Izraele k tomu, aby páchali smilství. Víte o tom, že tělesné smilství je úplně stejný duch, jako ten, který je v organisovaném náboženství? –ekl jsem, že duch smilství je duchem organisace. A všichni smilníci budou mít svůj podíl v ohnivém jezeře. Tak smýšlí Bůh o organisaci. Ano, nevěstka a její dcery budou v ohnivém jezeře.

Denominace nejsou od Boha. Nikdy nebyly a také nikdy nebudou. Je to nepravý duch, který dělí lid Boží na hierarchii a laiky; proto je to nesprávný duch, protože dělí lidi od lidí. To je to, co dělá organizace a denominace. Tím, že se organizují, sami se oddělují od Slova Božího a vešli v duchovní cizoložství.

Nyní si všimněte, že Constantin dal lidem svátky. Byly to ty staré pohanské svátky, opatřené jen novými jmény z církve nebo byly v některých případech vzaty Křesťanské obřady a potupeny pohanskými ceremoniemi. Vzal uctívání boha slunce a zaměnil je v uctívání Syna Božího. Místo aby slavili 21.prosinec, jež je dnem, ve kterém se konala slavnost boha slunce, přeložili jej na 25.prosinec a nazvali jej narozeninami Syna Božího. Avšak my víme, že se narodil v dubnu, kdy se vše probouzí k životu, ne v prosinci. Vzali svátek Astarty a pojmenovali jej velikonoce, ve kterých mají nyní Křesťané slavit smrt a vzkříšení Pána. Ve skutečnosti to byl pohanský svátek Astarty.

Zřídili v církvi oltáře. Dali tam sochy. Dali lidem to, co nazvali apoštolským vyznáním víry, ačkoli to v Bibli nemůžete najít. Naučili lidi vzývat předky a tím udělali z –ímsko-Katolické Církve největší spiritistickou církev světa. Každé nečisté zvíře je v její kleci. A Protestanté se svými organizacemi dělají totéž.

Aby jedli modlám obětované. Neříkám, že by to znamenalo, že doslovně jedli pokrmy obětované modlám. Neboť koncil v Jeruzalémě se vyslovil proti tomu, ačkoli Pavel řekl, že modla nic neznamená. Bylo to věc svědomí, ledaže by se nějaký slabý bratr nad tím pohoršil, potom to dovoleno nebylo. Dále se toto Zjevení

týkalo Pohanů a ne Židů a toto byla církev z Pohanů. Já to vidím ve stejném světle, ve kterém vidím slovo Páně: “Jedině, budete-li jísti Mé tělo a pít Mou krev, jinak v sobě nemáte život. Lidé nebudou živi pouze chlebem, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.” Vidíte, že jísti znamená mít účast také v duchovním smyslu. Když se tito lidé skláněli před sochami, zapalovali svíčky, slavili pohanské svátky, vyznávali lidem své hříchy (toto vše náleží ďáblu náboženství), tu se stávali účastníky ďábla a ne Pána. Žili v modloslužbě, ať to přiznali nebo ne. Mohou o tom mluvit vše, co chtějí, že ty oltáře s kadidlem mají pouze připomínat modlitbu Páně, nebo cokoli si myslí, že to znamená; i když říkají, že když se modlí před sochou, že je to jen kvůli zdůraznění a jestliže vyznávají hříchy knězi, že to ve skutečnosti ze svých srdcí činí Bohu a řeknou-li, že jim kněz odpouští, že to přece činí jen ve Jménu Pána; mohou říkat co chtějí, přesto mají účast na Babylónském Satanském náboženství a připojili se k modlám a páchali duchovní smilství, jež znamená smrt. Jsou mrtví.

Tak spolu byly církev a stát oddány. Církev se spojila s modlami. S mocí a silou státu za sebou se cítila: “Království přišlo, stala se vůle Boží na zemi.” Není divu, že -ímsko-Katolická Církev nevyhlíží druhého příchodu Pána Ježíše. Oni neočekávají tisícileté království. Oni zde mají své milénium již nyní. Papež již nyní vládne a říká se, že Bůh panuje v něm. Očekávají Jeho příchod až v době, kdy bude připraveno nové nebe a nová země. Ale jsou převrácení. Papež je hlavou falešné církve a až dojde k tomu, že přijde tisícileté království, on v něm nebude. Bude někde jinde.

VÝSTRAHA

Zj.2,16: “Činiž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovati budu s nimi mečem úst Svých.”

Co jiného On může říci? Může Bůh nechat bez povšimnutí hřích těch, kteří berou Jeho Jméno nadarmo? Je jen jedna možnost, jak přijmout milost v hodině hříchu, LITOVAT. Přiznejte, že jste jednali nesprávně. Pojďte k Bohu a prostě o odpuštění a o Ducha Božího. Toto je Boží příkaz. Neuposlechnout jej, znamená smrt, neboť On říká: “Budu proti vám bojovat mečem úst Svých.” Šelma vstoupila do války se svatými, ale Bůh bude bojovat se šelmou. Ti, kteří bojovali proti Slovu, jednoho dne poznají, že Slovo bojuje proti nim. Je to strašná věc, od Slova Božího ubírat nebo k němu přidávat. A jaký jiný konec než smrt a zničení bude pro ty, kteří je měnili a přizpůsobovali si je, jak to považovali za správné? A přece dosud milost Boží provolává: “Či te pokání!” Ó, jak líbezné je pomyšlení na pokání. Nic nepřináším, vrhám se jednoduše k Tvému kříži. Přináším své starosti. Činím pokání z toho, co jsem a co jsem učinil. Je to krev, nic jiného než krev Ježíšova. Co tedy? Pokání nebo meč smrti? To záleží na vás.

(Vy atek z knihy: *Výklad Sedmi Církevních Věků*)

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org